

Říkalo se, že v Odstřelu se po setmění prochází jen lidé, co mají za lubem něco špatného. Já jsem rozhodně nic špatného za lubem neměla. Na druhou stranu jsem ale za lubem v podstatě neměla ani nic dobrého.

Vyklouzla jsem z Modřencína sedla a uvázala ji ke kůlu za barem jménem Prašná huba. Kluk, který tam seděl zády k plotu, si mě přeměřil podezíravým pohledem. Nebo to možná dělaly jen ty jeho černé oči. Stáhla jsem si klobouk s širokou kreprou níž do čela a vyšla ze dvora. Ten klobouk jsem ukradla svému strýci spolu s kobylkou. No, spíš jsem si je vypůjčila. Všechny moje věci podle zákona patřily tak jako tak jemu, včetně šatů, co jsem měla na sobě.

Dveře do baru se rozletěly a do ulice se spolu se světlem a hlukem vyvalil i tlustý opilec s rukama kolem pěkného děvčete. Než jsem si v tom stihla zabránit, ruka mi vyletěla k šemagu, abych se ujistila, že je pořád pevně uvázaný a zakrývá mi větší část obličeje. Byla jsem zakuklená až po oči a ještě několik hodin po západu slunce jsem se pod těmi vrstvami potila jako hříšník na modlitbách. Asi jsem vypadala spíš jako nějaký zatoulaný nomád než jako opravdový ostrostřelec, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo, že jsem

nevypadala jako holka. Dnes v noci odsud odjedu přinejmenším se zdravou kůží. Jestli se mi povede odnést si i pár mincí navíc, tím líp.

Pistoliště na druhé straně Odstřelu se nedalo přehlédnout. Byla to nejhlučnější budova ve městě, a to už něco znamenalo. Jednalo se o obrovskou vyklizenou stodolu na konci prašné ulice, která se opírala o napůl zřícenou modlitebnu se zatlučenými dveřmi, hemžila se lidmi a přetékala světlem. Možná kdysi dávno sloužila nějakému poctivému koňskému handlíři, ale podle toho, jak to tam teď vypadalo, to muselo být už před mnoha lety.

Čím víc jsem se přibližovala, tím víc dav houstl. Jako když se krkavci slétají k čerstvé mršině.

Dva chlapi tiskli ke zdi třetího se zakrváceným nosem a čtvrtý mu znovu a znovu vrážel pěst do obličeje. Z jednoho okna na ně něco křikla nějaká dívka a použila taková slova, že by se z toho zarděla i ocelová kudla. Skupina továrních dělníků v uniformách se shlukla kolem oprýskaného povozu nomáda, který vyvolával, že prodává džinní krev, jež poctivým lidem splní každé přání. Jeho široký škleb působil v olejovitém světle lucerny zoufalým dojmem a nebylo se čemu divit. Od doby, kdy někdo tady u nás naposledy zahlédl živou první bytost, natožpak džina, už uplynuly celé roky. Navíc si neměl tak hloupě myslet, že lidé z pouště uvěří tomu, že džinům v žilách proudí cokoli jiného než čistý oheň – nebo že by někdo v Odstřelu pokládal sám sebe za poctivého člověka. V Posledním kraji chodili všichni k modlitbám dost často na to, aby měli na obě tyto záležitosti informovanější názor.

Snažila jsem se upírat pohled přímo před sebe, jako bych to všechno viděla už mnohokrát.

Kdybych ty budovy přelezla, dohlédla bych přes písek a křovinatý porost až k Prachovu, ačkoli by tam touhle

dobou nebylo k vidění nic než potměšlé domy. Prachov vstával a uléhal se sluncem. A počestnost a poctivost k temným nočním hodinám nepatřila. Kdyby se dalo umřít nudou, z celého Prachova by už dávno zůstaly jen mrtvolky v písku.

Zato Odstřel byl živý až dost.

Když jsem vklouzla do stodoly, nikdo mi nevěnoval moc pozornosti. V pistolišti už se shromáždil dost velký dav. Z trámů visely řady obrovských olejových lamp a dodávaly tvářím čumilů umaštěný lesk. Vyhublé děti stavěly terče a uhýbaly pěstem urostlého hromotluka, který na ně křičel, ať přestanou okounět. Vypadaly jako sirotci. Jejich otcové nejspíš pracovali v obrovské továrně na zbraně na okraji Prachova, dokud je nějaký porouchaný stroj neroztrhal na kousky. Nebo dokud jednoho dne nedorazili do práce opilí a nepopálili se tak moc, že to nepřežili. Práce se střelným prachem nebyla zrovna nejbezpečnější.

Byla jsem vším tak fascinovaná, že jsem si to skoro nakráčela přímo do obra u vrat. „Dozadu, nebo dopředu?“ vyštěkl na mě. Ruce si nonšalantně opíral o rukojeť šavle na levém boku a revolveru na pravém.

„Cože?“ Na poslední chvíli jsem si vzpomněla, že musím svůj hlas posadit o něco níž. Celý týden jsem si zkoušela napodobovat svého kamaráda Tamída, ale stejně jsem pořád zněla spíš jako malý kluk než jako dospělý muž. Nezdálo se ale, že by na tom tomu vyhazovači nějak záleželo.

„Tři fauza stání vzadu, pět stání vepředu. Sázky přijímáme od deseti.“

„Kolik za stání uprostřed?“ Sakra. To jsem říct nechtěla. Teta Farrah se ze mě snažila tu drzost vymlátit už rok, neúspěšně. Měla jsem pocit, že kdyby se o to pokusil tenhle chlap, bolelo by to podstatně víc.

Ale on se jen zamračil, jako by si myslel, že jsem prostoduchá. „Vepředu nebo vzadu. Prostředek není, chlapečku.“

„Nejsem tu jako divák,“ řekla jsem, než ze mě stihl vyprchat zbytek odhodlání. „Jdu střílet.“

„Tak co mě tu zdržuješ? Jdi za Hasanem.“ Postrčil mě k podsaditému muži v jasně červených pytlovitých kalhotách a s uhlazeným černým plnovousem, který stál za nízkým stolkem schovaným pod hromadami mincí. Ty na něm poskakovaly v rytmu toho, jak poklepával prsty.

Zhluboka jsem se přes šemag nadechla a snažila se vypadat, jako by se mi žaludek nepokoušel vydrat ústy ven na svobodu. „Kolik za zápis?“

Jizva na Hasanově rtu vyvolávala dojem, že se neustále jízlivě pošklebuje. „Padesát fauza.“

Padesát? To bylo skoro všechno, co jsem měla. Všechno, co jsem si za poslední rok našetřila na svůj útěk do Izmánu, hlavního města Mirádži.

Přestože jsem měla tvář od nosu dolů zakrytou, Hasanovi moje zaváhání neušlo. Jeho pozornost už se přesouvala někam dál, jako by si vyvodil, že stejně odejdu.

A to mě přesvědčilo. Vysypala jsem na stůl hrst cinkajících lauzí a půllauzí, které jsem jednu po druhé naškudlila za poslední tři roky. Teta Farrah vždycky říkala, že má pocit, že mi nevádí, když ze sebe přede všemi udělám hlupáka, když přitom někoho jiného vyvedu z omylu. Takže jí dám nakonec možná za pravdu.

Hasan si ty mince zprvu pochybovačně prohlížel, ale když je rychlostí profesionálního vydřiducha přepočítal, nemohl popřít, že to stačí. Na kratoučký okamžik mi rozjištěné nervy utišil pocit zadostiučinění.

Přistrčil ke mně kus dřeva visící z provázku jako přívěsek. Černou barvou na něm bylo nakreslené číslo dvacet sedm. „Střílel jsi už někdy, sedmadvacítka?“ zeptal se

Hasan, když jsem si číslo pověsila kolem krku. Cedulka se odrazila od vrstev látky, kterými jsem si obalila hrudník, abych ho zploštila.

„Trochu,“ odpověděla jsem vyhybavě. V Prachově, vlastně v celém Posledním kraji, jsme měli skoro všeho nedostatek. Jídla. Vody. Šatů. Jen dvou věcí jsme měli vždycky nadbytek: písku a zbraní.

Hasan si odfrkl. „Tak to bys měl vědět, že se ti nesměj klepat ruce.“

Přitiskla jsem si ruce těsněji k tělu, abych třas zastavila, a vydala jsem se do středu pistolistě. Jestli neudržím revolver v klidu, bude mi k ničemu, že jsem se naučila mířit dřív než číst. Zařadila jsem se v písku vedle muže, který vypadal, že je pod umouněnou tovární uniformou jen kost a kůže. Z druhé strany se ke mně postavil chlap s osmadvacítkou kolem tučného krku.

Kolem nás se zaplňovalo hlediště. Sázkaři vyvolávali kurzy a čísla. Kdybych si měla vsadit, řekla bych, že na mě ani žádný kurz vypsáný nebyl. Nikdo při smyslech by si nevsadil na vychrtlého kluka, který ani nemá dost odvahy na to, aby si stáhl šemag a ukázal obličej. Třeba se mi povede nějakému bláznivému opilci vyhrát malé jmění, když ty při smyslech vyvedu z omylu.

„Dobrý večer, pánové!“ Hasanův hlas se rozlehl nad davem a ten se ztišil. Proběhly mezi námi tucty dětí a rozdaly nám zbraně. Mně tu mou podala bosá holčička s copánky. Váha revolveru v dlani mě okamžitě uklidnila. Rychle jsem vyklopila bubínek. Bylo v něm pěkně úhledně nastrokaných šest nábojů. „Pravidla všichni znáte. Tak je koukejte dodržovat, nebo vám ty vaše podfukářský ksichty sám rozmlátím, to vám slibuju!“ V hledišti zaburácela salva smíchu a pár lidí zahalekalo. Davem už kolovaly lahve a chlapi na nás ukazovali stejně, jako to dělal strýc na koňských

trzích. „První kolo: Dostali jste šest nábojů, šest flašek. Jestli vám na konci nějaká flaška zbyde, jste venku. Prvních deset, seřadte se.“

My ostatní jsme zůstali, kde jsme byli, a čísla jedna až deset se odšourala na vyhrazená místa, špičky bot na bílou čáru, kterou někdo nakreslil do prachu. Odhadovala jsem, že jsou od těch lahví asi tři a půl metru.

To by zvládlo i malé dítě.

A přesto se dvěma střelcům nějak podařilo minout hned první ránu. Nakonec všechny lahve sestřelila jen polovina účastníků.

Jeden z nich byl dvakrát větší než všichni ostatní. Na sobě měl něco, co původně nejspíš mohla být vojenská uniforma, i když teď už byla moc obnošená na to, aby se dalo najisto určit, jestli dřív opravdu mívala zářivě zlatou barvu naší armády, nebo se na ní jen trpytil pouštní prach. Na provázku kolem krku se mu pohupoval kus dřeva s rozmáchně vyvedenou jedničkou. Vysloužil si největší jásos ze všech. Z davu se ozývalo: „Dahmád! Dahmád! Šampion!“ Dahmád se k obecenstvu otočil zády a popadl jednoho z kluků, kteří pobíhali kolem a sbírali skleněné střepy. Něco mu řekl moc tiše na to, aby to ke mně dolehlo, a pak ho od sebe odstrčil. Kluk se za chvíli vrátil s lahví nahnědlého alkoholu. Dahmád si její hrdlo přiložil ke rtům a opřel se o zábradlí, které oddělovalo vlastní pistoliště od diváků. Pokud skončí namol, nebude šampionem nadlouho.

Následující kolo dopadlo ještě zoufaleji. Všechny svoje terče trefil jen jeden ze střelců. Zatímco se poražení šourali pryč, naskytl se mi dobrý výhled na tvář vítěze. Ať už jsem čekala kohokoli, rozhodně to nebyl tenhle kluk. Nebyl zdejší, o tom žádná. To mě upoutalo ze všeho nejdřív. Zdejší tady totiž byli všichni. Nikdo, kdo má všech pět po hromadě, by jinak v Posledním kraji netvrdl.

Ten kluk byl mladý, možná o pár let starší než já, a oblečený jako jeden z nás: Kolem krku si nedbale omotal zelený šemag a pouštní oděv měl až moc volný na to, aby se dalo dost dobře určit, jestli má opravdu tak široká ramena, jak to vypadá. Vlasy měl černé jako všichni Miráždžinci. Dokonce i jeho kůže byla dost tmavá na to, aby se mohl vydávat za jednoho z nás. Očividně však jedním z nás nebyl. Měl podivně ostré rysy, jaké jsem ještě nikdy na nikom neviděla, s vystouplými lícními kostmi, pravidelnou hranatou čelistí a šikmými čarami obočí nad téma nejzvláštějšíma očima. A když už jsme u toho, rozhodně nevypadal špatně. Několik z chlapů, které porazil, mu plivlo pod nohy. Koutek úst mladého cizince sebou cukl, jako by kluk zadržoval smích. Potom, jako by na sobě ucítil můj pohled, zalétl očima ke mně. Rychle jsem se odvrátila.

Zbývalo nás jedenáct a kvůli tomu člověku navíc jsme do sebe museli strkat, abychom se na čáru všichni vešli, a to přestože já jsem byla ve srovnání se všemi ostatními soutěžícími jen poloviční.

„Uhni, sedmadvacítko!“ Do boku se mi zaryl něčí loket. Prudce jsem vzhlédla s kousavou odpovědí na jazyku. Jenže ta zamrzla na místě, když jsem zjistila, že se vedle mě cpe Fazím Al'Motim.

Musela jsem se přemoci, abych nezačala nahlas nadávat. Všechny nadávky, které jsem znala, mě naučil právě Fazím, když mu bylo osm a mně šest. Když nás pak přistihli, jak takhle mluvíme, tak mně vydrhli pusou pískem, ale ten bídák vyvázl bez trestu, protože to na mě celé shodil. Prachov bylo malé město. Fazíma jsem znala celý život a nesnášela jsem ho, jen co jsem dostala rozum. Poslední dobou trávil většinu času v domě mého strýce, kde jsem trčela i já, a snažil se dostat pod šaty mojí sestřenici Šíře. Čas od času se pokusil chmátnout i po mně, když se Šíra zrovna nedívala.

Co ten tu proboha dělal? No, vzhledem k tomu, že tu stál se zbraní v ruce, jsem si to asi mohla dost dobře domyslet.

K čertu s ním.

Kdyby tu poznali, že jsem holka, měla bych z toho každopádně pěkný malér. Ten se ale nedal vůbec srovnat s pohromou, která by mě čekala, kdyby Fazím poznal, že jsem to já. Od doby, co mě přistihli při klení, jsem se octla v průšvihů už mockrát, ale jenom jednou mě zbili tak, že jsem málem vypustila duši. Bylo to těsně po mámině smrti, když jsem si zkusila vypůjčit jednoho se strýcových koní a odjet na něm z Prachova. Už jsem byla skoro v Jalovci, když mě chytili. Když se mnou teta Farrah a její rákoska skončily, nesedla jsem si na koně celý měsíc. Kdyby teta Farrah zjistila, že jsem byla v Odstřelu a hazardovala tu s kradenými penězi, možná by ze mě tentokrát tu duši vymlátila docela.

Kdybych byla rozumná, obrátila bych se a vypadla odsud. Jenže to by znamenalo, že bych byla o padesát fauza chudší. A peníze tu byly ještě nedostatkovějším zbožím než rozum.

Došlo mi, že stojím jako holka, a než jsem se obrátila čelem k terčům, narovnála jsem se. Děti pořád pobíhaly okolo a vyrovnávaly lahve. Fazím sledoval jejich pohyb hlavní, volal: „Prásk, prásk, prásk!“ a smál se, jak sebou cukaly. Přála jsem si, aby mu zbraň selhala a odstřelila mu ten škleb z tváře.

Děti se zanedlouho rozutekly a zůstali jsme tam už jen my střelci a naše lahve. Naše skupina byla poslední před koncem prvního kola. Všude kolem mě už zněly výstřely. Obrátila jsem pozornost k šesti lahvím přímo před sebou. Trefila bych je i se zavázanýma očima. Ale brala jsem to zodpovědně. Zkontrolovala jsem si vzdálenost, zvedla

hlaveň, namířila, stiskla kohoutek. Lahev na pravé straně se rozletěla a napětí v ramenou mi trochu povolilo. Další tři lahve následovaly rychle po sobě.

Prst se mi sevřel kolem kohoutku popáté. A vtom moje soustředění narušil výkřik. A bez dalšího varování do mě někdo vrazil.

Moje rána šla vedle.

Fazíma odstrčil nějaký jiný střelec a on spolu s dalším ze střelců cestou k zemi naboural do mě. Teď se v písku rval s tím druhým chlapem a obecnstvo začalo bučet. Hromotluk ode dveří už bitku rozháněl. Popadl Fazíma za límec a odtáhl ho ke straně. Hasan to sledoval se znuřeným výrazem a pak se znovu otočil k obecnstvu: „Vítězové tohoto kola...“

„Hej!“ zvolala jsem bez rozmyšlení. „Chci ještě jednu kulku.“

Všude kolem mě vybuchl smích. Neupoutat pozornost se mi jaksi nepovedlo. Ze všech těch pohledů, které se do mě opíraly, mě páliło za ušima. Ale tohle bylo příliš důležité. Příliš důležité na to, abych se nezeptala. V Hasanově tváři se zračilo neskrývané pohrdání a já jsem cítila, jak se mi v reakci na něj stahuje hrdlo směsicí ponížení a hněvu. „Tak to tu nefunguje, sedmadvacítka. Šest kulek, šest flašek. Žádný druhý šance.“

„Ale to není fér! On do mě strčil.“ Ukázala jsem na Fazíma, který stál u zdi a hýčkal si bolavou čelist.

„A tohle není školní dvůr, chlapečku. Nemusíme tu být fér. Buď můžeš využít svoji poslední kulku a prohrát, nebo vystoupit z řady a vypadnout ze soutěže.“

Byla jsem poslední, kdo ještě měl čím střítet. Diváci mě začali popichovat, ať už tam nepřekážím, a můj zakrytý obličej zrudl vztekem.

Postavila jsem se osamoceně na čáru a zvedla zbraň.

Cítila jsem váhu jediné kulky v bubínku. Dlouze jsem vydechla a odlepila si tak šemag ze rtů.

Jedna kulka. Dvě lahve.

Postoupila jsem si o dva kroky doprava a pak o půl kroku zpátky. Natočila jsem se bokem a snažila si to celé přesně představit. Když jednu trefím přímo doprostřed, minou tu druhou. Zasáhnu ji moc z boku, a nerozbije se ani jedna.

Padesát fauza.

Vytěsnila jsem všechny ten křik a popichování kolem. Nebrala jsem na vědomí, že se všechny oči v místnosti upírají na mě a že jsem se připravila o všechny naděje být nenápadná. Místo toho se mi do mysli nahrnul strach. Strach, který se mi krčil v útrobách poslední tři dny. Od noci, kdy jsem se po setmění plížila kolem strýcova domu na cestě k Tamídovi a zaslechla jsem, jak teta Farrah říká moje jméno.

„... Amání?“

Neslyšela jsem, co mému jménu předcházelo, ale už tohle stačilo k tomu, abych se zastavila.

„Potřebuje manžela.“ Hlas strýce Asída byl pronikavější než hlas jeho první manželky. „Chlap by do ní konečně mohl vtouct trochu rozumu. Ani ne za měsíc to bude rok od Záhijiny smrti a Amání bude očištěná a bude se moct vdát.“ Od doby, co mou matku oběsili, lidé přestali říkat její jméno, jako by to byla nějaká kletba. Teď se můj strýc o její smrti zmínil jako o nějaké obchodní záležitosti.

„Už tak je dost těžké najít manžely pro tvoje dcery.“ Teta Farrah zněla podrážděně. „A ty po mně teď chceš, abych nějakého hledala ještě pro toho spratka svojí sestry?“ Teta Farrah jméno mojí matky nevyslovovala nikdy. Alespoň co jí pověřili.

„Tak se s ní ožením já.“ Strýc Asíd to vyslovil, jako by mluvil o kupování koně. Div se mi nepodlomily lokty a nesložila jsem se do písku.

Teta Farrah přezíravě zasyčela. „Je ještě moc mladá.“ V hlase se jí ozýval netrpělivý podtón, který za normálních okolností nepřipouštěl další námitky.

„Není o nic mladší, než byla Nída. Stejně už žije v mém domě a vyžírá nám spížírnu.“ Obvykle domácnosti z titulu první manželky vládla teda Farrah, ale čas od času si její manžel postavil hlavu a zrovna v tuhle chvíli se strýc Asíd s tím nápadem až podezřele rychle sžíval. „Buď tu může zůstat jako moje manželka, nebo odejít jako manželka něko-ho jiného. Já jsem se rozhodl, že zůstane.“

Já jsem se tedy zůstat nerozhodla.

Rozhodla jsem se, že se odsud dostanu, anebo při pokusu o útěk zemřu.

Najednou jsem všechno vnímala zcela jasně. Celý svět se scvrkl jen na mě a terč. Nezáleželo na ničem kromě mojí mušky.

Stiskla jsem kohoutek.

První lahev se rozbila okamžitě. Druhá se chvilku kolébala na okraji dřevěného stojanu. V místě, kam jsem ji trefila, jsem viděla prasklinku. Zadržela jsem dech. Lahev se kolébala dopředu a dozadu.

Padesát fauza, které možná už nikdy nevidím.

Padesát fauza, o které můžu přijít, a s nimi i o svou jedinou únikovou cestu.

Lahev dopadla na zem a rozletěla se na kousky.

V davu to zaburácelo. Dlouze jsem vydechla.

Když jsem se obrátila, Hasan se tvářil, jako bych byla nějaký had, který se vyhnul pastí. Za jeho zády si mě s pozdviženým obočím prohlížel ten cizinec. Rty se mi pod šemagem samy od sebe roztáhly do širokého úsměvu. „Tak jak jsem si vedl?“

Hasan zkroutil horní ret. „Zařaď se do druhého kola.“